

USTAWA

z dnia 18 grudnia 2003 r.

o zmianie ustawy o restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali

Art. 1. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali (Dz. U. Nr 111, poz. 1196 oraz z 2003 r. Nr 56, poz. 495, Nr 90, poz. 844 i Nr 139, poz. 1325) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) aktywizacji zawodowej pracowników na rynku pracy,”;

2) po art. 1 dodaje się art. 1a i 1b w brzmieniu:

„Art. 1a. 1. Przepisy ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2, stosuje się do hut, którym udzielenie pomocy publicznej na restrukturyzację, w rozumieniu przepisów o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców, jest dopuszczalne.

2. Przepisy rozdziału 3 stosuje się także do:

1) hut, którym udzielenie pomocy publicznej na restrukturyzację, w rozumieniu przepisów wymienionych w ust. 1, jest niedopuszczalne,

2) spółek zależnych.

Art. 1b. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) hucie — należy przez to rozumieć przedsiębiorcę wykonującego działalność w zakresie produkcji żeliwa i stali oraz stopów żelaza, produkcji rur stalowych, przewodów rurowych i profili drażonych oraz obróbki wstępnej żeliwa i stali, z wyjątkiem produkcji konstrukcji stalowych, odlewów i wyrobów kutych,

2) spółce zależnej — należy przez to rozumieć spółkę, w której akcje lub udziały huty, której udzielenie pomocy publicznej na restrukturyzację jest dopuszczalne, w rozumieniu przepisów wymienionych w art. 1a ust. 1, przekraczają pośrednio lub bezpośrednio 50 % wartości kapitału zakładowego, wykonującą na rzecz tej huty działalność serwisową, usługową lub przetwórczą, mającą wpływ na jej produktywność.”;

3) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Minister właściwy do spraw gospodarki ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” wykazy:

1) hut, którym udzielenie pomocy publicznej na restrukturyzację jest dopuszczalne,

2) hut, którym udzielenie pomocy publicznej na restrukturyzację jest niedopuszczalne,

3) spółek zależnych.”;

4) w art. 9 w ust. 1 uchyla się pkt 2;

5) tytuł rozdziału 3 otrzymuje brzmienie:

„Aktywizacja zawodowa pracowników na rynku pracy”;

6) art. 14—17 otrzymują brzmienie:

„Art. 14. 1. Źródłem finansowania aktywizacji zawodowej pracowników na rynku pracy

są środki: hut, spółek zależnych, pracodawców niebędących hutami ani spółkami zależnymi, zwanych dalej „pracodawcami spoza hutnictwa”, oraz budżetu państwa, do wysokości kwoty przeznaczonej na ten cel w ustawach budżetowych, a także środki instytucji zagranicznych i inne źródła finansowania.

2. W przypadku gdy wysokość środków przeznaczonych w budżecie państwa na finansowanie aktywizacji zawodowej pracowników na rynku pracy nie zapewnia pełnego pokrycia dofinansowania, o którym mowa w ustawie, dofinansowanie ze środków budżetowych będzie odpowiednio niższe.

3. Dofinansowanie świadczeń, wymienionych w art. 15 ust. 1 oraz w art. 17d ust. 1 w części dotyczącej budżetu państwa, odbywa się za pośrednictwem huty albo spółki zależnej.

4. Podstawą przyznania środków budżetowych na dofinansowanie świadczeń określonych w ustawie jest umowa zawarta między ministrem właściwym do spraw gospodarki a hutą albo spółką zależną.

Art. 15. 1. Pracownikom zatrudnionym przez hutę albo spółkę zależną, przewidzianym do zwolnienia z powodu likwidacji stanowiska pracy, którzy nie posiadają uprawnień do emerytury albo uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy, przysługują następujące uprawnienia:

1) przekwalifikowanie — kontrakt szkoleniowy, zwany dalej „kontraktem szkoleniowym”,

2) doradztwo zawodowe i jednorazowe bezpłatne szkolenie,

3) jednorazowa odprawa warunkowa,

4) odprawa warunkowa.

2. Poszczególne uprawnienia, o których mowa w ust. 1, mogą być przyznane pracownikowi huty albo spółki zależnej tylko jeden raz, na jego wniosek, za zgodą huty albo spółki zależnej, jeżeli przed dniem złożenia wniosku pracownik ten nie korzystał z takich uprawnień.

3. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 1 oraz pkt 3 i 4, nie przysługują pracownikowi huty albo spółki zależnej, w stosunku do której postanowieniem właściwego sądu ogłoszono upadłość.

Art. 16. 1. Kontrakt szkoleniowy jest przyznawany przez hutę albo spółkę zależną na okres nie dłuższy niż 10 miesięcy, jeżeli pracownik złoży oświadczenie, że

wyraża zgodę na rozwiązanie stosunku pracy po zakończeniu okresu, na który kontrakt ten przyznano, i rozpocznie jednorazowe szkolenie.

2. W okresie korzystania z kontraktu szkoleniowego pracownik jest zwolniony z obowiązku świadczenia pracy oraz przysługują mu bezpłatne: doradztwo zawodowe i jednorazowe szkolenie finansowane ze środków, o których mowa w art. 14 ust. 1.
3. W okresie korzystania z kontraktu szkoleniowego huta albo spółka zależna wypłaca pracownikowi co miesiąc, począwszy od miesiąca, w którym rozpoczął szkolenie, wynagrodzenie obliczane jak wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy.
4. Huta albo spółka zależna, przyznając pracownikowi kontrakt szkoleniowy, jest obowiązana do dokonania wpłat składek na ubezpieczenia społeczne: emerytalne i rentowe, a także zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz składek płaconych na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, w wysokości określonej w odrębnych przepisach.
5. Źródłem finansowania kontraktu szkoleniowego są środki:

- 1) budżetu państwa do wysokości 75 % kwoty wynagrodzenia pracownika obliczanego jak wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy,
- 2) huty albo spółki zależnej do wysokości stanowiącej różnicę między wysokością należnego wynagrodzenia a kwotą uzyskaną z budżetu państwa.

Art. 17. 1. Jednorazowa odprawa warunkowa przysługuje pracownikowi korzystającemu z kontraktu szkoleniowego, z którym po zakończeniu szkolenia i przed upływem 10 miesięcy od dnia przyznania tego kontraktu rozwiązany zostanie stosunek pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (Dz. U. z 2002 r. Nr 112, poz. 980, Nr 135, poz. 1146 i Nr 200, poz. 1679 oraz z 2003 r. Nr 90, poz. 844).

2. Jednorazowa odprawa warunkowa jest wypłacana pracownikowi w kwocie równej iloczynowi liczby pełnych miesięcy pozostających do zakończe-

nia dziesięciomiesięcznego okresu trwania kontraktu szkoleniowego i kwoty ustalonej zgodnie z art. 16 ust. 3 i pomniejszonej o kwotę odpowiadającą wysokości składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne, finansowanych ze środków ubezpieczonego.

3. Źródłem finansowania jednorazowej odprawy warunkowej są środki:

- 1) budżetu państwa do wysokości 75 % kwoty wypłaconej pracownikowi,
- 2) huty albo spółki zależnej w wysokości stanowiącej różnicę między wysokością jednorazowej odprawy warunkowej a kwotą uzyskaną z budżetu państwa.”;

- 7) po art. 17 dodaje się art. 17a—17d w brzmieniu:

„Art. 17a. 1. Pracownikom zatrudnionym w hucie albo spółce zależnej przed dniem 10 stycznia 2003 r. przez okres co najmniej 6 miesięcy, z którymi po tym dniu rozwiązano stosunek pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, za ich zgodą, na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w art. 17 ust. 1, przysługuje, z zastrzeżeniem ust. 2, odprawa warunkowa w wysokości 12 000 zł, jeżeli w dniu rozwiązania stosunku pracy pracownik ten:

- 1) osiągnął wiek co najmniej 58 lat — kobieta i posiada okres uprawniający do emerytury co najmniej 20 lat lub osiągnął wiek co najmniej 63 lat — mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury co najmniej 25 lat, lub
- 2) osiągnął wiek co najmniej 50 lat — kobieta i posiada okres uprawniający do emerytury co najmniej 30 lat, lub osiągnął wiek co najmniej 55 lat — mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury co najmniej 35 lat, lub
- 3) osiągnął okres uprawniający do emerytury co najmniej 35 lat — kobieta, lub osiągnął okres uprawniający do emerytury co najmniej 40 lat — mężczyzna.

2. Pracownikowi, który nie spełnia warunków określonych w ust. 1 oraz oświadczy, że rezygnuje z kontraktu szkoleniowego i po rozwiązaniu stosunku pracy:

- 1) podejmie zatrudnienie u pracodawcy spoza hutnictwa niekorzystającego z dofinansowania, o którym mowa w art. 17d ust. 1, albo

2) rozpocznie działalność gospodarczą

— przysługuje odprawa warunkowa wypłacana przez hutę albo spółkę zależną w kwocie stanowiącej równowartość sześciomiesięcznego wynagrodzenia, obliczanego jak wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy, pomniejszonej o kwotę odpowiadającą wysokości składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne, finansowanych ze środków ubezpieczonego.

3. Źródłem finansowania odprawy warunkowej, o której mowa w ust. 1, są środki:

1) budżetu państwa do wysokości 75 % kwoty, o której mowa w ust. 1,

2) huty albo spółki zależnej w wysokości stanowiącej różnicę między wysokością należnej odprawy, o której mowa w ust. 1, a kwotą uzyskaną z budżetu państwa.

4. Źródłem finansowania odprawy warunkowej, o której mowa w ust. 2, są środki:

1) budżetu państwa do wysokości 75 % kwoty obliczanej w sposób określony w ust. 2,

2) huty albo spółki zależnej w wysokości stanowiącej różnicę między wysokością należnej odprawy a kwotą uzyskaną z budżetu państwa.

Art. 17b. Jednorazowe bezpłatne szkolenie finansowane jest ze środków, o których mowa w art. 14 ust. 1.

Art. 17c. 1. Huta albo spółka zależna może organizować, dla pracowników zmieniających stanowiska pracy, szkolenia:

1) specjalistyczne, obejmujące szkolenia teoretyczne i praktyczne, dotyczące obecnego lub przyszłego stanowiska pracy pracownika w hucie albo spółce zależnej oraz związane ze specyfiką przedmiotu jej działania,

2) ogólne, mające na celu podniesienie kwalifikacji.

2. Koszty szkoleń, o których mowa w ust. 1 pkt 1, ponoszą:

1) budżet państwa do wysokości 25 % ogólnych kosztów szkolenia,

2) huta albo spółka zależna w wysokości stanowiącej różnicę między wysokością ogólnych kosztów szkolenia a kwotą uzyskaną z budżetu państwa.

3. Koszty szkoleń, o których mowa w ust. 1 pkt 2, ponoszą:

1) budżet państwa do wysokości 50 % ogólnych kosztów szkolenia,

2) huta albo spółka zależna w wysokości stanowiącej różnicę między wysokością ogólnych kosztów szkolenia a kwotą uzyskaną z budżetu państwa.

4. Warunkiem dofinansowania z budżetu państwa szkoleń, o których mowa w ust. 1, jest przedstawienie przez hutę albo spółkę zależną wysokości kosztów określonych w ust. 5.

5. Do kosztów kwalifikujących się jako koszty szkolenia zalicza się koszty:

1) wynagrodzenia osób prowadzących szkolenie,

2) podróży osób prowadzących szkolenie i uczestników szkolenia,

3) zakwaterowania osób prowadzących szkolenie oraz uczestników szkolenia,

4) amortyzacji maszyn i urządzeń, w zakresie, w jakim są one wykorzystywane na potrzeby szkolenia,

5) usług doradczych, związanych z danym szkoleniem,

6) bieżące, obejmujące wydatki ponoszone na materiały związane ze szkoleniem,

7) zatrudniania pracownika, ponoszone przez hutę albo spółkę zależną w okresie, w którym pracownik ten uczestniczy w szkoleniu, do wysokości sumy kosztów określonych w pkt 1—6.

Art. 17d. 1. Pracodawca spoza hutnictwa, który w ramach utworzenia nowego miejsca pracy zatrudni pracownika, który nie korzystał z uprawnień wymienionych w art. 15 ust. 1, z którym huta albo spółka zależna rozwiązała stosunek pracy z powodu likwidacji stanowiska pracy, na wniosek pracownika, na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres co najmniej:

1) 24 miesięcy albo

2) 36 miesięcy, w przypadku pracownika, któremu brakuje nie więcej niż trzy lata do uzyskania uprawnień do emerytury

— otrzyma ze środków budżetu państwa dofinansowanie wynagrodzenia zatrudnionego pracownika, z zastrzeżeniem art. 14 ust. 2.

2. Dofinansowanie dla pracodawcy spoza hutnictwa, zatrudniającego pra-

- ownika na okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, przysługuje w kwocie stanowiącej 50 % wynagrodzenia tego pracownika obliczanego jak wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy, jednakże w wysokości nie wyższej niż 900 zł miesięcznie, przez okres 12 miesięcy od dnia jego zatrudnienia, pod warunkiem, że zatrudnienie nastąpi przed dniem 31 grudnia 2005 r.
3. Dofinansowanie dla pracodawcy spoza hutnictwa, zatrudniającego pracownika na okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, przysługuje w kwocie stanowiącej 75 % wynagrodzenia tego pracownika obliczanego jak wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy, jednakże w wysokości nie wyższej niż 1 300 zł miesięcznie, przez okres 18 miesięcy od dnia jego zatrudnienia, pod warunkiem, że zatrudnienie nastąpi przed dniem 30 czerwca 2005 r., z zastrzeżeniem ust. 7.
 4. Warunkiem koniecznym do ubiegania się przez pracodawcę spoza hutnictwa o dofinansowanie, o którym mowa w ust. 1, jest dokonywanie przez niego terminowych wpłat składek na ubezpieczenia społeczne: emerytalne i rentowe, a także zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz składek płaconych na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, w wysokości określonej w odrębnych przepisach.
 5. W przypadku zatrudnienia pracowników, o których mowa w ust. 2 i 3, odpowiednio po dniu 31 grudnia 2005 r. albo po dniu 30 czerwca 2005 r., dofinansowanie będzie kontynuowane przez okres krótszy niż 12 lub 18 miesięcy, jednakże nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2006 r., z zastrzeżeniem ust. 7.
 6. W przypadku niespełnienia chociażby jednego z warunków, o których mowa w ust. 1—5, odpowiednio:
 - 1) w okresie pierwszych 12 albo 18 miesięcy, wstrzymuje się dofinansowanie, a pracodawca spoza hutnictwa, który je otrzymał, jest obowiązany do jego zwrotu na zasadach określonych w przepisach o finansach publicznych,
 - 2) po okresie 12 albo 18 miesięcy, pracodawca spoza hutnictwa, który otrzymał dofinansowanie jest obowiązany do jego zwrotu na zasadach określonych w przepisach o finansach publicznych.
 7. Wielkość dofinansowania, o którym mowa w ust. 3 i 5, nie może przekroczyć maksymalnego poziomu określonego w przepisach wymienionych w art. 1a ust. 1.”;
- 8) art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:
- „Art. 18. 1. Huta albo spółka zależna, której przekazano dotację z budżetu państwa na aktywizację zawodową pracowników na rynku pracy, jest obowiązana do niezatrudniania nowych pracowników, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. W uzasadnionych przypadkach dopuszcza się zatrudnienie pracowników o specjalistycznych kwalifikacjach, po uprzednim uzyskaniu zgody Rady Nadzorczej albo Komisji Rewizyjnej huty, albo spółki zależnej.
 3. Zarząd huty albo spółki zależnej jest obowiązany do przekazania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki sprawozdań w okresach półrocznych — do dnia 31 lipca i 31 stycznia każdego roku w przypadku zatrudnienia nowych pracowników wraz z uzasadnieniem.
 4. W przypadku niespełnienia chociażby jednego z warunków, o których mowa w ust. 1—3, wstrzymuje się wypłatę dotacji, a huta albo spółka zależna, która otrzymała dotację z budżetu państwa przeznaczoną na aktywizację zawodową pracowników na rynku pracy, jest obowiązana do jej zwrotu na zasadach określonych w przepisach o finansach publicznych.
- Art. 19. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady, tryb przekazywania i rozliczania środków budżetu państwa przeznaczonych na aktywizację zawodową pracowników na rynku pracy, biorąc pod uwagę rodzaje świadczeń oraz treść wniosku o przekazanie tych świadczeń.”.
- Art. 2.** Dofinansowanie, o którym mowa w art. 17d ustawy wymienionej w art. 1, przysługuje w przypadku zatrudnienia pracownika po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.
- Art. 3.** Do czasu wydania rozporządzenia na podstawie art. 19 ustawy wymienionej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, zachowują moc dotychczasowe przepisy, jednakże nie dłużej niż przez okres 6 miesięcy.
- Art. 4.** Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.